

103. møde.

Onsdag den 9. maj kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

*Spørgsmål til ministrene.*Af *Harald Nielsen* til undervisningsministeren.

Hvilke mere generelle regler gælder der i statsradiofonien for ministres og andre politikeres adgang til mikrofonen under almindelige forhold og op til et valg, og hvilke regler gælder der for partiernes valgudsendinger?

Harald Nielsen: Når jeg stiller de på dagsordenen opførte spørgsmål til den højtærede undervisningsminister, sker det for at få et autoritativt svar på, hvorledes kompetenceforholdet egentlig er mellem statsradiofonien og rigsdagen, når det drejer sig om partiernes valgudsendinger, ligesom jeg gerne vil vide, hvilke regler der i almindelighed gælder for politikernes adgang til at tale i radioen, og om det er radiofonien alene, der har fastsat disse regler, eller om partierne har været medvirkende?

Vi var nemlig på dette område lige før landstingsvalget ude for nogle yderst mærkelige og meget forvirrende oplevelser, der gør det naturligt at spørge, hvilke regler det egentlig er, man går frem efter. Jeg skal nævne, hvad det er, jeg tænker på.

Gennem bladene blev det meddelt, at statsradiofonien efter først selv at have opfordret statsministeren til at komme til mikrofonen for at sige nogle ord om det lige afsluttede forlig måtte lade ministeren vide, at statsradiofonien, da den rettede denne opfordring, desværre havde glemt nogle af den selv udarbejdede regler, der forbyder ministre at optræde som eneste talere i radioen en månedstid før et valg. Den planlagte udsendelse måtte derfor aflyses; skulle der siges noget om forliget, måtte andre partiers folk også være med.

Efter således gennem denne begivenhed at være blevet gjort bekendt med, at statsradiofonien har en regel gående ud på, at ingen minister kan få adgang til mikrofonen som eneste taler op til et valg, virkede

det unægtelig noget forbløffende at høre den højtærede handelsminister midt under valgkampen tale i radioen om et led i forliget, nemlig om avancebegrænsningen. Uvilkårligt spurgte adskillige lyttere: gælder forbudet mod adgang til mikrofonen kun statsministeren og ikke regeringens øvrige medlemmer?

Den mere indvie har naturligvis nok en anelse om, hvor hunden ligger begravet, nemlig i det besynderlige æskesystem, der hersker i Rosenørns Allé, ifølge hvilket det, der er forbudt i aktuelt kvarter, godt kan være tilladt i Pressens Radioavis. Det tænker den almindelige lytter ikke over, for ham er statsradiofonien en enhed. Det gør virkelig ingen forskel for ham, på hvilket klokkeslæt han hører en minister tale, og derfor går han ud fra som en selvfølge, at har radioen visse bestemte regler for, i hvilke tidsrum ministre ikke kan få adgang til mikrofonen, så må disse regler være gældende for alle afdelinger uden undtagelse. Sådan burde det naturligvis også være, men sådan er det åbenbart ikke, og det er for mig et vidnesbyrd mere blandt mange andre om, hvor uheldig den nuværende ordning af radiofoniens ledelse i virkeligheden er.

Men det her nævnte forhold var jo ikke den eneste overraskelse, denne ledelse beredte os op til landstingsvalget. Den næste kom, da politikerne rykkede frem i flok og følge for at kommentere forliget om den økonomiske politik.

Der var nemlig gennem de meddelelser, radiatorådet havde givet offentligheden, bragt de fleste, tror jeg, den opfattelse, at reglen om en karantænetid for ministre var indført, fordi radiofonien endvidere havde den bestemmelse, at der i tiden lige op til et valg ikke må forekomme andre udsendinger med politikere som talere end dem, der i forvejen er aftalt mellem radiatorådet og samtlige rigsdagens partier. Men den, der har gjort sig sådanne tanker, blev unægtelig noget forbavset ved at erfare, at det kun var de partier, der havde vedtaget forliget, der fik ordet. De partier, der var gået imod, hørte man ikke noget til i den udsendelse, der skulle erstatte den påtænkte kommentar fra statsministerens side.

Det var meget mærkeligt og, forekommer det mig, egentlig imod al demokratisk sæd og skik, og man spurgte sig selv: Har denne udsendelse virkelig været aftalt med samtlige rigsdagens partier, eller findes der en særlig regel, hvorefter radiatorådet eller programudvalget, hvem det nu